

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie IX./2018
Senát I

Nález:

spisová značka	I. ÚS 92/2018
populárny názov	dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP
sudca spravodajca	Milan Lalič
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	05.09.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 11 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov
analytická právna veta	Pokiaľ sťažovatelia uplatnili dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP a najvyšší súd sa obmedzil iba na zhodu v právnom názore medzi prvoinštančným a odvolacím súdom o tom, že ich dobromyseľnosť je bez právneho významu, pričom vôbec nezohľadnil odlišné rozhodnutie najvyššieho súdu v skutkovo obdobnej veci a ani judikatúru ústavného súdu, rozhodol arbitrárne, čím porušil základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.
skutkový stav a základné fakty	Konanie pred všeobecnými súdmi sa týkalo nehnuteľností, ktoré nadobudli sťažovatelia na základe kúpnej zmluvy uzavretej 4. júna 2007. Pôvodný vlastník týchto nehnuteľností uzavrel ešte 12. augusta 2005 zmluvu o úvere ako aj zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (ďalej len „zmluva“) so spoločnosťou F. Z dôvodu, že pôvodný vlastník nehnuteľností nesplnil dohodnuté zmluvné povinnosti, spoločnosť F. realizovala výkon zabezpečovacieho prevodu práva a odpredal predmetné nehnuteľnosti kúpnu zmluvou 6. februára 2007 kupujúcemu M.L., ktorý ich následne predal sťažovateľom. Pôvodný vlastník sa žalobou podanou na okresnom súde 5. mája 2006 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd určil, že je vlastníkom nehnuteľností, a zároveň žiadal, aby súd určil, že zmluva o úvere, ako aj zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam z 12. augusta 2005 je absolútne neplatná. Konanie bolo vedené na okresnom súde pod sp. zn. 31 C 47/2006, jeho účastníkmi bol pôvodný vlastník nehnuteľností ako žalobca a na strane žalovaných spoločnosť F. ako žalovaný 1, sťažovatelia ako žalovaní 2

	<p>a 3 a M.L. ako žalovaný 4. V priebehu konania na okresnom súde bola spoločnosť F. vymazaná z obchodného registra z dôvodu jej zlúčenia so spoločnosťou X. ktorá sa tak stala účastníkom konania ako žalovaný 1. bola 16. júna 2013 vymazaná z obchodného registra, právnym nástupcom bola spoločnosť P., ktorá bola zrušená bez likvidácie a 29. augusta 2013 vymazaná z obchodného registra.</p> <p>Okresný súd v rámci predbežnej otázky posúdil zmluvu uzavretú medzi žalobcom a žalovaným 1 z 12. augusta 2005 ako absolútne neplatnú z dôvodu absencie dojednania, akým spôsobom malo byť dlžníkovi, t. j. pôvodnému vlastníkovi zabezpečené vydanie tzv. hyperochy, a z dôvodu rozporu z dobrými mravmi, pretože predmet zabezpečenia úveru nehnuteľností boli hodnotnejšie ako poskytnutý – úver. S poukazom na uvedené boli posúdené ako neplatné aj ostatné nadväzujúce zmluvy, t. j. kúpna zmluva medzi žalovaným 1 a žalovaným 4, ako aj kúpna zmluva medzi žalovaným 4 a sťažovateľmi, pretože žalovaný 1 sa nestal vlastníkom nehnuteľností, a preto nemohol ďalej previesť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam. Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom sp. zn. 31 C 47/2006 z 12. novembra 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že prvým a druhým výrokom konanie proti žalovanému 1 a konanie o vzájomnom návrhu žalovaného 1 proti žalobcovi zastavil, tretím výrokom zamietol žalobu proti žalovanému vo 4. rade, štvrtým výrokom určil, že vlastníkom nehnuteľností je žalobca, piatym výrokom žalobu vo zvyšnej časti zamietol a šiestym výrokom rozhodol o trovách konania.</p> <p>Krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 Co 231/2015 z 11. mája 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) na odvolanie sťažovateľov rozsudok okresného súdu v napadnutej časti vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam potvrdil. Sťažovatelia podali proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 7 Cdo 163/2016 z 28. septembra 2017, ktoré bolo sťažovateľom doručené 4. novembra 2017, odmietol z dôvodu neprípustnosti podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).</p> <p>Podstatou sťažnosti je posúdenie otázky, či sa všeobecné súdy dostatočnými a ústavne konformným spôsobom vysporiadali s tým, či sťažovateľom ako nadobúdateľom nehnuteľností nesvedčila v situácii, v ktorej sa ocitli, dobromyseľnosť, hoci nehnuteľnosti nadobudli od nevlastníka. Sťažovatelia vyjadrili názor, že by nemali niesť riziko nedostatočnej hodnovernosti údajov katastra, naopak, mala by byť zaručená ochrana dobromyseľnosti v hodnovernosť údajov a zápisov v katastri nehnuteľností. Súdy však pri rozhodovaní na tieto aspekty vôbec neprihliadali a rigidne zotrvali na právnej argumentácii, že nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam od nevlastníka. Sťažovatelia sa tak bez toho, aby priebeh udalostí mohli zásadne ovplyvniť, dostali do situácie, že na základe popísaných rozhodnutí súdov prišli o vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, za ktoré riadne zaplatili kúpnu cenu a ktoré na vlastné náklady zrekonštruovali.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Podľa sťažovateľov vzhľadom na konkrétnu situáciu, ktorá nastala, bolo potrebné posúdiť otázku, či im ako nadobúdateľom nehnuteľnosti nesvedčila dobromyseľnosť, hoci nehnuteľnosť nadobudli od nevlastníka. Priznaním vlastníckeho práva žalobcovi bol podľa sťažovateľov rozvrátený celý reťazec kúpnych zmlúv o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré pritom vychádzali z dôvery v hodnovernosť údajov katastra. Všeobecné súdy, ktoré vo veci rozhodovali, otázku ich dobromyseľnosti neposudzovali, prípadne ju považovali za irelevantnú.</p> <p>K namietanému porušeniu práv sťažovateľov uznesením najvyššieho súdu z 28. septembra 2017</p> <p>Sťažovatelia podali proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnili dôvodmi podľa § 420 písm. f) CSP, ako aj podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Vzhľadom na závery veľkého senátu najvyššieho súdu vyjadrené v uznesení sp. zn. 1 V Cdo 2/2017 z 19. apríla 2017 sa najvyšší súd</p>

zaoberal v rozhodujúcej miere prípustnosťou dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a dospel k záveru, že dovolanie nie je podľa tohto ustanovenia prípustné.

Najvyšší súd prihliadol na skutočnosť, že dovolanie bolo podané v medziobdobí od nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku do vydania rozhodnutia veľkého senátu, zaujal stanovisko aj k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Vo vzťahu k tomuto dôvodu dovolania najvyšší súd uviedol: „... aj za predpokladu prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov podľa ustanovenia § 420 a § 421 CSP, dovolateľmi uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP nie je daný. V danom prípade nedošlo k riešeniu právnej otázky, ktorá by bola dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Prvoinštančný ako aj odvolací súd sa zhodli na právnom závere o absolútnej neplatnosti právneho úkonu - zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva a v nadväznosti na to vysvetlili, prečo je tvrdenie žalovaných 2/ a 3/ o ich dobromyseľnosti bez právneho významu. Neposudzovali teda otázku dobromyseľnosti nadobúdateľov. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd odmietol dovolanie žalovaných 2/ a 3/ podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP.“

Sťažovatelia pritom na preukázanie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP poukázali na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 71/2011 z 27. februára 2013, kde v inej, avšak skutkovo obdobnej veci najvyšší súd poskytol ochranu dobromyseľnému držiteľovi nehnuteľnosti nadobudnutej od nevlastníka. Zároveň v dovolaní sťažovatelia uviedli aj nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016, v ktorom ústavný súd výslovne uložil všeobecným súdom požiadavku posudzovania dobrej vôle nadobúdateľov vlastníckych práv. Obdobný právny názor vyjadril ústavný súd aj v náleze sp. zn. I. ÚS 151/2016 z 3. mája 2017, na ktorých ústavný súd zotrúva.

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd aj napriek rozhodnutiu veľkého senátu pristúpil k posúdeniu prípustnosti dovolania aj z druhého uplatneného dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, dospel však k nesprávnemu záveru o jeho absencii. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia sa tiež ústavnému súdu javí, že najvyšší súd vyhodnotil zhodu v právnom názore medzi prvoinštančným súdom a odvolacím súdom o absolútnej neplatnosti právneho úkonu – zmluvy a o tom, že dobromyseľnosť sťažovateľov je bez právneho významu. Vo vzťahu k uzneseniu sp. zn. 6 Cdo 71/2011 z 27. februára 2013, v ktorom zaujal najvyšší súd iný právny názor k otázke dobromyseľnosti nadobúdateľov nehnuteľnosti, najvyšší súd napadnuté uznesenie vôbec neodôvodnil. Tiež sa vôbec nevyjadril ani k nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016, na ktorý sťažovatelia v dovolaní tiež poukazovali. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, ktorým sťažovatelia odôvodňovali prípustnosť dovolania, je založený na rozdielnosti v rozhodovaní dovolacím súdom. Preto aj prípadný súlad v právnom názore medzi prvoinštančným súdom a odvolacím súdom nemohol odôvodňovať záver o tom, že dovolanie nemohlo byť prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd nesprávne aplikoval ustanovenie relevantnej právnej normy (Civilného sporového poriadku) vo vzťahu k situácii rozdielnej judikatúry, na ktorú poukazovali sťažovatelia.

Ako nedostatok napadnutého rozhodnutia považuje ústavný súd aj postup, ktorým najvyšší súd aj napriek záveru o neprípustnosti dovolania skúmal dovolacie dôvody. Pokiaľ najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia pristúpil k posúdeniu dôvodnosti námietky dobromyseľnosti sťažovateľov pri nadobudnutí nehnuteľností ako dovolacieho dôvodu, mal dovolanie zamietnuť podľa § 448 CSP.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd uvádza, že pokiaľ sťažovatelia uplatnili dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP a najvyšší súd sa obmedzil iba na zhodu v právnom názore medzi prvoinštančným a odvolacím súdom o tom, že ich dobromyseľnosť je bez právneho významu, pričom vôbec nezohľadnil odlišné rozhodnutie najvyššieho súdu v skutkovo obdobnej veci a ani judikatúru

	<p>ústavného súdu, rozhodol arbitrárne, čím porušil základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Keďže napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd toto uznesenie zrušil (čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a vrátil mu vec na ďalšie konanie [čl. 127 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde; bod 2 výroku tohto nálezu]. V ďalšom konaní bude najvyšší súd viazaný vysloveným právnym názorom ústavného súdu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).</p> <p>Vecným zaobraním sa sťažnosťou vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu ústavnému súdu bráni princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 in fine ústavy, a preto rešpektujúc zásadu vlastného sebaobmedzenia a zdržanlivosti (PL. ÚS 3/09, I. ÚS 76/2011, PL. ÚS 95/2011) ústavný nepovažoval za potrebné zaoberať sa namietaným rozsudkom krajského súdu, ktorý bude predmetom posúdenia zo strany najvyššieho súdu po vrátení veci na ďalšie konanie. Najvyšší súd sa relevantnými právnymi otázkami, ktoré sťažovatelia uplatnili aj v dovolaní, bude zaoberať po vrátení veci.</p> <p>V časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny sťažnosti tiež nebolo vyhovené, pretože vec bude opätovne riešiť najvyšší súd, ktorého úlohou bude posúdiť aj opodstatnenosť ochrany vlastníckeho práva sťažovateľov. Ústavný súd pripomína, že jeho kompetencia overovať súlad rozhodnutia všeobecného sudu s ústavou je obmedzená a že nie je jeho úlohou tieto súdy nahradzovať v takej otázke, akou je skúmanie dobrej viery nadobúdateľov nehnuteľností, o ktorých má v prvom rade rozhodovať všeobecný súd.</p> <p>Ústavný súd sťažnosti nevyhovел ani v časti namietaného porušenia čl. 1 dohovoru. Ústavný súd dáva do pozornosti, že čl. 1 dohovoru (nazvaný „záväzok dodržiavať ľudské práva“) vyjadruje pozitívny záväzok štátu priznať každému, kto podlieha jeho jurisdikcii, práva a slobody uvedené v hlave I tohto dohovoru (čl. 1 pritom nespadá do hlavy I dohovoru nazvanej „práva a slobody“ – spadajú do nej čl. 2 až čl. 18). Uvedený článok je teda východiskom pre určenie pôsobnosti dohovoru racione personae a racione loci. Prihliadajúc na prezentované východiská, ako aj na systematické zaradenie čl. 1 v rámci dohovoru nemožno dospieť k záveru, že by čl. 1 dohovoru primárne upravoval subjektívne právo fyzických osôb a právnických osôb, ktorého porušenia by sa mohli tieto subjekty domáhať v rámci konania o sťažnostiach pred ústavným súdom. Preto ústavný súd sťažnosti ani v tejto časti nevyhovел.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Základné právo a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 163/2016 z 28. septembra 2017 p o r u š e n é b o l i . Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 163/2016 z 28. septembra 2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ď a ľ š i e k o n a n i e . Priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania a vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovел.</p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>Najvyšší súd SR: sp. zn. 6 Cdo 71/2011 z 27. februára 2013 I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016, I. ÚS 151/2016 z 3. mája 2017</p>

súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	dobrá viera dovolanie-prípustnosť nehnutelnosť dovolanie-dovolacie dôvody vlastníctvo

spisová značka	I. ÚS 155/2018
populárny názov	kumulácia dovolacích dôvodov
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	15.08.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov
analytická právna veta	Pokiaľ sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku, ako aj § 421 Civilného sporového poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 Civilného sporového poriadku, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Rovnako, pokiaľ sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené § 420 písm. a) až f) Civilného sporového poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej procesnej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.
skutkový stav a základné fakty	Okresný súd Martin (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 28. októbra 2015 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (ďalej len „BSM“). Na základe podaného odvolania sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, ktoré najvyšší súd ako procesne neprípustné odmietol. V podanej sťažnosti sťažovateľ namieta, že okresný súd sa nezaoberal príslušenstvom rodinného domu, ktorý prikázal do vlastníctva sťažovateľa, pričom toto príslušenstvo tvorí súčasť pozemku vo výlučnom vlastníctve sťažovateľa, a teda nemôže patriť do BSM. Hodnota rodinného domu bola podľa znaleckého posudku stanovená na sumu 148 451 €, ktorá však zahŕňa aj hodnotu príslušenstva. Okresný súd sa podľa sťažovateľa vôbec nevysporiadal s otázkou a vznesenou námietkou ocenenia rodinného domu, a teda že od vyhotovenia znaleckého posudku do vydania rozhodnutia vo veci samej prešli štyri roky, ako ani s predloženými vyjadreniami realitných kancelárií, kde hodnota domu bola uvádzaná v rozmedzí 80 000 € a 90 000 €, zatiaľ čo súdom zistená hodnota bola 148 451 €. Sťažovateľ namieta, že okresný súd v rozpore s vykonaným dokazovaním nezahrnul do celkovej masy BSM pôžičku vo výške 39 714 € od matky žalovaného, okresný súd pri vyporiadaní BSM vôbec nezohľadnil majetok patriaci sťažovateľovi vynaložený na majetok patriaci do BSM, a ďalšie okolnosti.
z odôvodnenia	Námietka sťažovateľa týkajúca sa ním tvrdeného porušenia označených práv (bod 1) napadnutým uznesením najvyššieho súdu je založená na argumente, že ak najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa bez toho, aby sa zaoberal prípustnosťou a dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, zatiaľ čo zákaz kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania nevyplýva zo zákona, je takéto rozhodnutie protiústavné. V kontexte sťažnostnej argumentácie sťažovateľa je predmetom posúdenia zo

strany ústavného súdu otázka, či je z ústavného hľadiska udržateľný taký prístup najvyššieho súdu ako súdu rozhodujúceho o dovolaní, v zmysle ktorého ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa ustanovenia § 420 CSP, ako aj § 421 CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP.

Vzhľadom na nejednotnosť názorov ústavného súdu prijal k tejto otázke ústavný súd uznesením č. k. Plz. ÚS 1/2018-22 z 25. apríla 2018 zjednocujúce stanovisko, ktorým sú jednotlivé senáty podľa § 6 poslednej vety zákona o ústavnom súde pri rozhodovaní v ďalších obdobných veciach viazané: „Pokiaľ sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku, ako aj § 421 Civilného sporového poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 Civilného sporového poriadku, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Rovnako, pokiaľ sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmatečnosti uvedené § 420 písm. a) až f) Civilného sporového poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej procesnej vady zmatečnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“

Prijaté zjednocujúce stanovisko ústavného súdu je plne aplikovateľné aj v prerokováanej veci, ústavný súd sa s ním v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach naň odkazuje.

Ústavný súd tiež v tejto súvislosti poznamenáva, že zo strany najvyššieho súdu medzitým došlo k zrevidovaniu stanoviska vysloveného v uznesení veľkého senátu občianskoprávneho kolégia z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 V Cdo 2/2017, a to uznesením veľkého senátu občianskoprávneho kolégia z 21. marca 2018 sp. zn. 1 V Cdo 1/2018, v ktorom najvyšší súd vyslovil, že kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 CSP je prípustná.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd uzatvára, že pokiaľ sťažovateľ v podanom dovolaní uplatnil súbežne dôvody prípustnosti dovolania podľa § 420 ods. 1 písm. f) CSP, ako aj podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a najvyšší sa v napadnutom uznesení pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzil len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 ods. 1 písm. f) CSP, porušil tým základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Vecným zaoberaním sa sťažnosťou vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu ústavnému súdu bráni princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 in fine ústavy, a preto rešpektujúc zásadu vlastného sebaobmedzenia a zdržanlivosti (PL. ÚS 3/09, I. ÚS 76/2011, PL. ÚS 95/2011), ústavný nepovažoval za potrebné zaoberať sa namietaným rozsudkom krajského súdu, ktorý bude predmetom posúdenia zo strany najvyššieho súdu po vrátení veci na ďalšie konanie. Ústavný súd v tejto súvislosti prihliadol aj na zásadu minimalizovania zásahov do právomoci iných orgánov verejnej moci, keďže nálezom zrušujúcim rozhodnutie o poslednom procesnom prostriedku, ktorý zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje, sa vytvoril priestor na ochranu namietaného porušenia týchto práv v rámci sústavy všeobecných súdov (obdobne pozri napr. IV. ÚS 128/07). Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovел (bod 4 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd rozhodol:

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o

	ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 122/2017 z 18. decembra 2017 p o r u š e n é b o l i . Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 122/2017 z 18. decembra 2017 z r u š u j e a v e c v r a c i a t o m u t o s ú d u n a d ě a ľ š i e k o n a n i e . Priznal sťažovateľovi náhradu trov konania a vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
kľúčové slová	spoluvlastníctvo-bezpodielové spoluvlastníctvo manželov občianske súdne konanie-Civilný sporový poriadok dovolanie-prípustnosť

spisová značka	I. ÚS 162/2018
populárny názov	kumulácia dôvodov dovolania
sudca spravodajca	Milan Lalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	15.08.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov
analytická právna veta	Pokiaľ sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku, ako aj § 421 Civilného sporového poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 Civilného sporového poriadku, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Rovnako, pokiaľ sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmatečnosti uvedené § 420 písm. a) až f) Civilného sporového poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej procesnej vady zmatečnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.
skutkový stav a základné fakty	V konaní vedenom Okresným súdom Lučenec (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľ na základe zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) domáhal priznania mu nároku na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Revúca (ďalej aj „škodca“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 54/08. Podľa sťažovateľa sa v tomto konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 54/08 domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré v minulosti sťažovateľ síce na základe kúpnej zmluvy predal obchodnej spoločnosti (ďalej len „kupujúci“), avšak potom, ako kupujúci nezaplatil celú dohodnutú kúpnu cenu, sťažovateľ od kúpnej zmluvy odstúpil. V tomto konaní Okresný súd Revúca vydal 23. mája 2001 uznesenie o predbežnom opatrení, ktorým uložil kupujúcemu povinnosť zdržať sa nakladania so spornými nehnuteľnosťami, a potom, ako toto uznesenie na základe odvolania kupujúceho potvrdil aj krajský súd, Okresný súd Revúca (škodca) opomenul svoju povinnosť podľa § 21 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, a toto

	<p>právoplatne predbežné opatrenie nezaslal príslušnému katastrálnemu úradu. Podľa sťažovateľa v dôsledku tohto nesprávneho úradného postupu škodcu mu bola spôsobená škoda, pretože napriek zmienenému právoplatnému predbežnému opatreniu po tom, ako bolo na majetok kupujúceho vyhlásené konkurzné konanie, boli sporné nehnuteľnosti z dôvodu absentujúceho zápisu v katastri nehnuteľností zahrnuté do konkurznej podstaty kupujúceho (úpadcu) a následne boli prevedené na nového vlastníka.</p> <p>Rozsudkom z 28. februára 2014 okresný súd žalobu sťažovateľazamietol a zaviazal ho nahradiť žalovanému trovy konania, pričom toto rozhodnutie bolo potvrdené aj odvolacím krajským súdom, a to jeho rozsudkom zo 7. decembra 2016. Dovolanie, ktoré sťažovateľ odôvodnil § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), najvyšší súd svojím uznesením zo 14. septembra 2017 odmietol s odôvodnením, že nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, pričom dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sa najvyšší súd nezaoberal, odvolávajúc sa pritom na stanovisko veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. 1 V Cdo2/2017 z 19. apríla 2017.</p> <p>Primárne je sťažnosť sťažovateľa založená na námietke, že k porušeniu jeho základného práva a práva na spravodlivé súdne konanie došlo napádaným uznesením najvyššieho súdu zo 14. septembra 2017, pretože najvyšší súd ním odmietol jeho dovolanie odôvodnené § 420 písm. f) CSP bez toho, aby sa súčasne zaoberal aj prípustnosťou a dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, a to i napriek tomu, že sťažovateľ ako dovolací dôvod primárne uviedol rozpor napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj okresného súdu s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, preto sťažovateľ považuje toto rozhodnutie najvyššieho súdu za arbitrárne a nezákonné.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>V kontexte sťažnostnej argumentácie sťažovateľa bolo zo strany ústavného súdu predmetom posúdenia, či je z ústavného hľadiska udržateľný taký prístup najvyššieho súdu ako súdu rozhodujúceho o dovolaní, v zmysle ktorého ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa ustanovenia § 420 CSP, ako aj podľa § 421 CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, resp. ak je uplatnených viacero dovolacích dôvodov v rámci § 420 písm. a) – f) CSP, keď sa obmedzí iba na reskúmanie tohto z nich, ktorý je na prednejšom mieste.</p> <p>K tejto otázke prijal ústavný súd uznesením č. k. Plz. ÚS 1/2018-22 z 25. apríla 2018 nasledujúce zjednocujúce stanovisko: „Pokiaľ sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku, ako aj § 421 Civilného sporového poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 Civilného sporového poriadku, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Rovnako, pokiaľ sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené § 420 písm. a) až f) Civilného sporového poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej procesnej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“</p> <p>Vzhľadom na uvedené zjednocovacie stanovisko pléna ústavného súdu, ktoré je plne aplikovateľné aj na prípad sťažovateľa a v intenciách ktorého, pokiaľ ide o posúdenie otázky prípustnosti dovolania, je napádané uznesenie najvyššieho súdu ústavne neudržateľné, ústavný súd dospel k záveru, že týmto uznesením najvyššieho súdu zo 14. septembra 2017 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.</p> <p>V súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením základného práva</p>

	<p>„každého“ na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom zaručeného v čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd podotýka, že riešenie vecného nároku sťažovateľa na náhradu škody, resp. posúdenie ústavnej udržateľnosti posúdenia tohto nároku všeobecnými súdmi, je v tomto procesnom štádiu konania, kedy by sa k tejto otázke mohol ešte eventuálne všeobecný súd vyjadriť, v konaní pred ústavným súdom predčasné, preto ústavný súd v tejto časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovel, tak ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.</p> <p>Obdobne ústavný súd týmto rozhodnutím nevyhovel sťažnosti sťažovateľa ani v časti namietaného porušenia jeho práv v príčinnej súvislosti s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 15 Co 421/2014 zo 7. decembra 2016, pretože v tomto procesnom štádiu konania ústavnému súdu v tom bráni princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto rešpektujúc zásadu vlastného sebaobmedzenia a zdržanlivosti (PL. ÚS 3/09, I. ÚS 76/2011, PL. ÚS 95/2011), ústavný nepovažoval za potrebné zaoberať sa postupom a namietaným uznesením krajského súdu, ktoré budú predmetom posúdenia ešte zo strany najvyššieho súdu po vrátení veci na ďalšie konanie. Ústavný súd v tejto súvislosti prihliadol aj na zásadu minimalizovania zásahov do právomoci iných orgánov verejnej moci, keďže nálezom zrušujúcim rozhodnutie o poslednom procesnom prostriedku, ktorý zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje, sa vytvoril priestor na ochranu namietaného porušenia týchto práv v rámci sústavy všeobecných súdov (obdobne pozri napr. IV. ÚS 128/07).</p> <p>V záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd v nadväznosti na zistené porušenie jeho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 rozhodol o zrušení uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 135/2017 zo 14. septembra 2017 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a opätovné rozhodnutie.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 135/2017 zo 14. septembra 2017 p o r u š e n é b o l i .</p> <p>Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 135/2017 zo 14. septembra 2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ď a l š i e k o n a n i e .</p> <p>Priznal sťažovateľovi náhradu trov konania a vo zvyšku sťažnosti nevyhovel.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	Plz. ÚS 1/2018-22 z 25. apríla 2018
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	dovolenie-prípustnosť náhrada škody (ujma)

spisová značka	I. ÚS 256/2018
populárny názov	ochrana iluzórnych práv
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	05.09.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1

analytická právna veta	Ústava, ako aj dohovor chránia nie teoretické a iluzórne práva sťažovateľov, ale práva konkrétne a účinné, teda práva, ktorých sa dá reálne domáhať, a nie práva, ktoré majú v praxi iba iluzórnu povahu a iluzórne účinky. Pokiaľ sťažovateľ vzal svoju kasačnú sťažnosť späť skôr, ako podal sťažnosť ústavnému súdu, požadovaná ústavno-právna ochrana sťažovateľa nemôže priniesť sťažovateľovi žiadny reálny význam, keďže následok napadnutého uznesenia krajského súdu, teda zastavenie konania o kasačnej sťažnosti je rovnaký, ako následok, ktorý vyvolal sťažovateľ svojím späťvzatím kasačnej sťažnosti.
skutkový stav a základné fakty	<p>Súd prvého stupňa, krjaský súd v Nitre (ďalej len "krajský súd") v konaní o správnej žalobe vydal rozsudok (ďalej aj ako „Rozsudok“). Voči Rozsudku podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť (ďalej aj ako „Kasačná sťažnosť“). Súd prvého stupňa vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku výzvou, a to do 10 dní od jej doručenia. Výzva bola doručená dňa 19.01.2018. Podľa dokladu o úhrade bola platba súdneho poplatku zrealizovaná dňa 21.01.2018, a to na správny bankový účet uvedený vo Výzve, so správnym špecifickým symbolom, konštantným symbolom, v správnej výške a s určením, že ide o súdny poplatok za podanie Kasačnej sťažnosti. Platba bola uhradená však s nesprávnym variabilným symbolom, keď išlo o nesprávne uvedenú jednu číslicu (0) pred variabilným symbolom. Súdny poplatok tak bol zaplatený (peňažné prostriedky boli pripísané na označený účet súdu do štátnej pokladnice), avšak s nesprávnym variabilným symbolom, a teda táto suma bola neskôr bez upovedomenia vrátená na účet odosielateľa - sťažovateľa.</p> <p>Krajský súd Porušovateľ uznesením zo dňa 05.02.2018 rozhodol o zastavení konania o kasačnej sťažnosti z dôvodu, že nedošlo k úhrade súdneho poplatku. Proti Uzneseniu o zastavení konania podal sťažovateľ včas sťažnosť, o ktorej rozhodol krjaský súd uznesením zo dňa 18.04.2018, tak že sťažnosť sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ k sťažnosti pripojil aj dôkaz o zaplatení súdneho poplatku včas.</p> <p>Zastavením konania o kasačnej sťažnosti krajský súd podľa sťažovateľa zabránil, aby kasačná sťažnosť bola posúdená meritórne Najvyšším súdom Slovenskej republiky, čím odňal sťažovateľovi právo domáhať sa súdnej ochrany zaručené v ustanovení čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.</p>
z odôvodnenia	<p>Uznesením krajského súdu č. k. 15 S 16/2016-235 z 5. februára 2018 (ďalej len „uznesenie o zastavení konania“) bolo zastavené konanie o kasačnej sťažnosti sťažovateľa z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že súdny poplatok zaplatil v stanovenej lehote, omylom však uviedol nesprávny variabilný symbol, preto mu bol súdny poplatok vrátený. Sťažovateľ opätovne zaplatil súdny poplatok a podal proti uzneseniu o zastavení konania sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že sťažnosť sťažovateľa zamietol.</p> <p>Ústavný súd z vyjadrenia podpredsedu krajského súdu, ktoré bolo potvrdené obsahom spisu krajského súdu sp. zn. 15 S 16/2016 (čl. 260), zistil, že sťažovateľ vzal svoju kasačnú sťažnosť, o ktorej bolo konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavené, podaním z 27. februára 2018 doručeným krajskému súdu 5. marca 2018 späť.</p> <p>Podstatou sťažnosti týkajúcej sa porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je tvrdenie sťažovateľa, že napadnutým uznesením, ktorým bolo potvrdené uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, krajský súd „zabránil, aby kasačná sťažnosť bola posúdená meritórne Najvyšším súdom Slovenskej republiky, čím odňal Sťažovateľovi právo domáhať sa súdnej ochrany“.</p> <p>Ústavný súd v súvislosti s takto koncipovanými dôvodmi sťažnosti považuje za potrebné zdôrazniť, že ústavný súd a rovnako aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej konštantnej judikatúre opakovane zdôraznili, že ústava, ako aj dohovor chránia nie teoretické a iluzórne práva sťažovateľov, ale práva konkrétne a účinné, teda práva, ktorých sa dá reálne domáhať, a nie práva, ktoré majú v praxi iba iluzórnu povahu a iluzórne účinky (porovnaj napr. I. ÚS 5/02, I. ÚS 350/08, I. ÚS 255/2010). Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že</p>

	<p>nepovažoval za potrebné preskúmať napadnuté uznesenie krajského súdu, keďže aj v prípade, ak by dospel ku záveru, že konanie o kasačnej sťažnosti sťažovateľa pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavené byť nemalo, takýto postup krajského súdu v okolnostiach sťažovateľovej veci by bol bez ústavnoprávnej relevancie.</p> <p>Pokiaľ sťažovateľ vzal svoju kasačnú sťažnosť späť skôr, ako podal sťažnosť ústavnému súdu, požadovaná ústavno-právna ochrana sťažovateľa nemôže priniesť sťažovateľovi žiadny reálny význam, keďže následok napadnutého uznesenia krajského súdu, teda zastavenie konania o kasačnej sťažnosti je rovnaký, ako následok, ktorý vyvolal sťažovateľ svojim späťvzatím kasačnej sťažnosti.</p> <p>Zjednodušene povedané, ak by aj ústavný súd zrušil namietané uznesenie krajského súdu, ku meritórnemu preskúmaniu sťažovateľovej kasačnej sťažnosti by ani v tom prípade nedošlo, pretože krajský súd by bol konanie o kasačnej sťažnosti pre jej späťvzatie sťažovateľom podľa § 460 SSP povinný zastaviť. Z uvedeného dôvodu vyslovenie sťažovateľových práv z dôvodov ním uvádzaných v sťažnosti doručenej ústavnému súdu neprichádzalo do úvahy. Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu, a teda že základné právo sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu porušené neboli.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Základné práva sťažovateľa porušené neboli.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	poplatok-nezaplatenie poplatok-súdny konanie-zastavenie

Uznesenie:

spisová značka	I. ÚS 276/2018
populárny názov	ind.správ akt spôsobilý preskúmania správnym súdom
sudca spravodajca	Milan Lalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	15.08.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Dokumenty vydané poskytovateľom finančných prostriedkov v prvej fáze kontroly ich čerpania majú iba notifikačný (oznamovací) charakter a v žiadnom prípade nejde o výkon vrchnostenskej rozhodovacej právomoci orgánu verejnej moci (poskytovateľa). Úrad pre verejné obstarávanie je jediným kompetentným subjektom autoritatívne posúdiť, či skutočne k porušeniu pravidiel a postupov verejného obstarávania došlo. Až využitie kompetencie úradu s pozitívnym záverom o porušení pravidiel verejného obstarávania zakladá vrchnostenské postavenie riadiaceho orgánu (žalovaného), ktorý bude kompetentný

	<p>autoritatívne uložiť povinnosť sťažovateľke vrátiť poskytnutý príspevok alebo jeho časť v zvýšenej sume, a to individuálnym správny aktom preskúmateľným správny súdom.</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Žalobou podanou podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku sa sťažovateľka proti Ministerstvu školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný v 1. rade“ alebo aj „ministerstvo“) a proti Výskumnej agentúre (ďalej len „žalovaný v 2. rade“ alebo aj „agentúra“) domáhala preskúmania zákonnosti a zrušenia „Správy o zistení nezrovnalosti“ (ďalej len „správa o nezrovnalosti“) z 25. apríla 2016 a „Žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov“ (ďalej len „žiadost“) z 25. apríla 2016, ktorými jej agentúra oznámila, že v súvislosti s jej poskytnutým nenávratným finančným príspevkom na projekt renovácie sťažovateľky boli pri vykonaní vládneho auditu zistené nedostatky, a preto agentúra, zastupujúc ministerstvo, žiadala o navrátenie časti z tohto poskytnutého finančného príspevku.</p> <p>Krajský súd uznesením z 26. januára 2017 žalobu sťažovateľky v zmysle § 98 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku ako neprípustnú odmietol, dôvodiac tým, že smerovala proti správe o nezrovnalosti a proti žiadosti, ktoré nemajú charakter správnych rozhodnutí, ktoré by podliehali súdному prieskumu zákonnosti.</p> <p>O kasačnej sťažnosti sťažovateľky proti označenému rozhodnutiu krajského súdu rozhodol najvyšší súd uznesením z 22. augusta 2017, ktorým túto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol, dôvodiac tým, že žalobou o preskúmanie zákonnosti napadnuté dokumenty (správa o nezrovnalosti a žiadost, pozn.) nie je možné považovať za správne rozhodnutia, ktoré by podliehali súdnému prieskumu zákonnosti v rámci správneho súdnictva.</p> <p>V sťažnosti podanej ústavnému súdu sťažovateľka namieta v prvom rade porušenie svojho základného práva a práva na spravodlivé súdne konanie, k porušeniu ktorých malo dôjsť v dôsledku podľa nej nezákonných rozhodnutí krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu, ktoré podľa sťažovateľky nezákonne vylúčili zo správneho súdneho prieskumu úkony orgánu verejnej moci (správu o nezrovnalosti a žiadost), ktorými malo byť zasiahnuté do jej právneho postavenia, a to len z dôvodu, že tieto nemali formálne náležitosti správneho rozhodnutia.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K namietanému uzneseniu krajského súdu</p> <p>Sťažovateľka mala možnosť domáhať sa preskúmania sťažnosťou pred ústavným súdom napadnutého uznesenia krajského súdu, a to využitím v rozhodnom čase jej Správny súdny poriadkom priznaného opravného prostriedku (kasačnej sťažnosti), ktorý, tak ako to vyplýva aj zo sťažnosti, sťažovateľka napokon aj účinne využila. V týchto okolnostiach je nepochybne naplnená ústavná podmienka pre aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti (proti rozhodnutiu krajského súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci.</p> <p>K namietanému uzneseniu najvyššieho súdu</p> <p>Zo znenia aplikovanej právnej úpravy explicitne vyplýva, že v rámci procesu kontroly a dohľadu čerpania finančných prostriedkov poskytnutých prijímateľovi (v danom prípade sťažovateľke) z fondov Európskej únie sa tento proces kontroly ich čerpania realizuje v troch fázach, a to vo fáze (i) kontroly ich čerpania samotným poskytovateľom (v danom prípade je ním ministerstvo v zastúpení agentúrou), ktorý v prípade zistenia pochybení pri verejnom obstarávaní „mohol“ podľa v rozhodnom čase účinnej právnej úpravy vyzvať (podľa aktuálne účinného znenia § 27a ods. 1 zákona č. 528/2008 Z. z. poskytovateľ nie že „môže vyzvať“ ale „vyzve“ prijemcu na vrátenie, pozn.) prijemcu na vrátenie týchto poskytnutých prostriedkov. Potom nasledovala fáza</p>

(ii), keď v prípade, že na základe výzvy podľa § 27a ods. 1 zákona č. 528/2008 Z. z. príjemca dobrovoľne finančné prostriedky nevrátil, poskytovateľ musel podať podnet na ďalšie konanie Úradu pre verejné obstarávanie (ďalej len „úrad“), ktorý opätovne zisťoval (a aj podľa aktuálne účinnej právnej úpravy zisťuje, pozn.), či skutočne došlo v procese verejného obstarávania realizovaného príjemcom k pochybeniam vytýkaným poskytovateľom, a ak tomu tak je, tak potom mohol uložiť svojim rozhodnutím pokutu za porušenie týchto pravidiel verejného obstarávania. Následne nastúpila tretia fáza (iii), keď po uložení pokuty z titulu porušenia pravidiel verejného obstarávania mohol poskytovateľ v správnom konaní vydať rozhodnutie o povinnosti prijímateľa vrátiť poskytnutý príspevok v celku alebo jeho časť.

Sťažovateľka vo vzťahu k napádanému uzneseniu najvyššieho súdu namieta, že jej neposkytol súdnu ochranu, keďže sa stotožnil s posúdením povahy žalobou napadnutých dokumentov (správy o nezrovnalosti a žiadosti) ako takých, ktoré nepodliehajú správnomu súdnemu prieskumu, preto prekážka nedostatku právomoci správneho súdu bráni ďalšiemu konaniu o žalobe sťažovateľky, resp. ju robí neprípustnou.

Znenie zákona, ako aj dôvodová správa k nemu podporujú právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého dokumenty vydané poskytovateľom finančných prostriedkov v prvej fáze kontroly ich čerpania majú iba notifikačný (oznamovací) charakter a v žiadnom prípade nejde o výkon vrchnostenskej rozhodovacej právomoci orgánu verejnej moci (poskytovateľa). Inými slovami, sťažovateľka ako príjemca nenávratného finančného príspevku bude mať možnosť namietať poskytovateľom tvrdené a jej vytýkané pochybenia v rámci verejného obstarávania ešte v druhej fáze procesu kontroly ich čerpania, a teda vydaním žalobou sťažovateľky napádaných dokumentov nebol ešte s konečnou platnosťou zavŕšený proces dohľadu a kontroly, v rámci ktorého sťažovateľka môže brániť svoje práva a právne postavenie. Z pohľadu subjektívnej právnej pozície prijímateľa (sťažovateľky) je totiž jeho pasivita po doručení výzvy poskytovateľa na vrátenie finančných prostriedkov prejavom nesúhlasu príjemcu s právnym záverom riadiaceho orgánu (poskytovateľ) o porušení pravidiel a postupov verejného obstarávania. Takto potom vzniká medzi riadiacim orgánom a príjemcom spor, ktorého riešenie spadá do pôsobnosti úradu, ktorý je jediným kompetentným subjektom autoritatívne posúdiť, či skutočne k porušeniu pravidiel a postupov verejného obstarávania došlo. Až využitie kompetencie úradu s pozitívnym záverom o porušení pravidiel verejného obstarávania zakladá vrchnostenské postavenie riadiaceho orgánu (žalovaného), ktorý bude kompetentný autoritatívne uložiť povinnosť sťažovateľke vrátiť poskytnutý príspevok alebo jeho časť v zvýšenej sume, a to individuálnym správnym aktom preskúmateľným správnym súdom (m. m. III. ÚS 33/2018).

Sťažovateľka sa tak bude môcť dovolávať správnej súdnej ochrany až proti prípadnému rozhodnutiu úradu o porušení pravidiel a postupov verejného obstarávania a následne aj proti rozhodnutiu riadiaceho orgánu (poskytovateľa, žalovaného) podľa § 27a ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z. o povinnosti vrátiť poskytnuté finančné prostriedky alebo ich časť. Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd rozhodol v súlade so zákonom, jeho rozhodnutie je ústavne udržateľné a nevykazuje znaky svojvôle či arbitrárnosti, preto nie je možné prisvedčiť argumentácii sťažovateľky o porušení jej základného práva na súdnu ochranu, keďže si ho neuplatňuje v štádiu na to určenom, ale predčasne, a to napadnutím dokumentov (správy o nezrovnalosti a žiadosti), ktoré nie sú individuálne správne akty ukladajúce povinnosť z pozície mocenskej autority s možnosťou ich núteného výkonu, ale len notifikačné úradné listy, ako to konštatoval aj najvyšší súd.

V súvislosti s námietkou sťažovateľky o porušení jej základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi, k porušeniu ktorého malo dôjsť tým, že najvyšší súd napriek existencii odlišného názoru iného senátu najvyššieho súdu pri riešení obdobnej otázky týkajúcej sa charakteru dokumentov vydaných poskytovateľom nenávratného finančného príspevku z fondov Európskej únie v

	<p>rámci kontroly ich čerpania v danej veci rozhodol bez toho, aby sa pre účely zjednotenia právnych názorov obrátil na veľký senát najvyššieho súdu v zmysle § 22 ods. 1 písm. a) Správneho súdneho poriadku, ústavný súd už konštatoval (IV. ÚS 267/2018), že za splnenia všetkých zákonných predpokladov možno z právnej úpravy aj vo veciach patriacich do sféry správneho súdnictva vyvodit' povinnosť senátu najvyššieho súdu predložit' vec veľkému senátu. Prípadné nepostúpenie veci veľkému senátu je pritom podľa názoru ústavného súdu spôsobilé vyvolať neprípustný zásah do základného práva účastníka konania na zákonného sudcu a zároveň založit' vadu nesprávne obsadeného súdu. V prípade sťažovateľky však o takýto prípad nešlo.</p> <p>Ústavný súd je toho názoru, že je nevyhnutné vždy posudzovať prípadný vznik judikatórneho odklonu aj v časových súvislostiach. Kompetencia veľkého senátu správneho kolégia najvyššieho súdu a s ňou spojená povinnosť postúpiť vec uložená senátu rozhodujúcemu vo veci boli založené až novým správnym procesným kódexom (Správny súdny poriadok) s účinnosťou od 1. júla 2016. V tomto období však už skoršie právne názory najvyššieho súdu, ktorých sa sťažovateľka dovoľáva (konkrétne sp. zn. 5 Sžf 26/2014 a sp. zn. 5 Sžf 31/2011) boli prekonané už v tom čase tiež existujúcou neskoršou judikatúrou najvyššieho súdu uvedenou v odôvodnení napádaného uznesenia najvyššieho súdu (konkrétne sp. zn. 4 Sžf 56/2015 a sp. zn. 1 Sžf 87/2015). Od tejto v tomto čase už existujúcej aktuálnej judikatúry sa konajúci senát najvyššieho súdu, ako to vyplýva aj z odôvodnenia jeho uznesenia, nemienil pri svojom rozhodovaní odchýliť a rozhodol v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou iných senátov najvyššieho súdu. Z uvedeného dôvodu vo veci sťažovateľky konajúci senát najvyššieho súdu nemal podľa názoru ústavného súdu povinnosť postúpiť túto vec veľkému senátu.</p> <p>Z dôvodu nesplnenia predpokladu (existencie zamýšľaného odklonu od aktuálnej judikatúry) pre postúpenie veci veľkému senátu nemožno preto uvažovať ani o porušení základného práva sťažovateľky na zákonného sudcu, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky.</p> <p>Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že povinnosť postúpenia veci veľkému senátu na zaujatie zjednocujúceho stanoviska a rozhodnutie veci nie je účelné rozširovať aj o obsolentné právne názory obsiahnuté v už „prežitej“ judikatúre. Relevanciu v tomto smere je možné priznať len zamýšľanému judikatórnemu odklonu od právneho názoru aktuálneho v čase rozhodovania konajúceho senátu, keďže v opačnom prípade by bolo potrebné zjednocovanie neúnosného množstva „historicky prežitých“ právnych názorov.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Sťažnosť sťažovateľky odmietol.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>klúčové slová</p>	<p>správne súdnictvo-vylúčenie z preskúmania súdom správne súdnictvo-rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov</p>

<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 281/2018</p>
<p>populárny názov</p>	<p>okamžitá aplikabilita procesných noriem</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Milan Lálík</p>
<p>druh konania</p>	<p>konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a</p>	<p>Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí</p>

spôsob vybavenia	
dátum rozhodnutia	15.08.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 13 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Dovolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ako aj dovolacie konanie bolo začaté po 1. apríli 2017, teda už za účinnosti Exekučného poriadku, ktorý prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu vydanému v exekučnom konaní výslovne vylučuje. Keďže prechodné ustanovenie vo vzťahu k opravným konaniam, a teda ani k dovolaciemu konaniu neurčilo žiadne pravidlo, a keďže uznesenia krajského súdu i najvyššieho súdu boli vydané už za účinnosti novelizovanej právnej úpravy, je potrebné vychádzať z princípu okamžitej aplikability procesných noriem.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným Okresnému súdu Topoľčany domáhala vykonania exekúcie pre vymoženie sumy na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu z 3. novembra 2016 (vykonateľný 9. marca 2017). Okresný súd uznesením z 19. mája 2017 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 13. júla 2017 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil. Sťažovateľka následne podala dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), a to z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte riešená nebola. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky podľa § 447 písm. c) CSP odmietol, pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento mimoriadny opravný prostriedok prípustný. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia najvyšší súd najskôr poukázal na § 202 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 1. apríla 2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné, a nadväzne skonštatoval, že «V danom prípade odvolací súd rozhodol 13. júla 2017. Dovolanie, ktoré bolo podané 16. novembra 2017, smeruje „proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní“. Vzhľadom k tomu, že prípustnosť dovolania je ustanovením § 202 ods. 4 EP výslovne vylúčená, dovolací súd dovolanie oprávnenej ako procesne neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ CSP).». Sťažovateľka s postupom najvyššieho súdu, ktorým odmietol jej dovolanie, nesúhlasí. Za spornú považuje otázku, či sa má prípustnosť dovolania posudzovať podľa novelizovanej právnej úpravy alebo podľa Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017.
z odôvodnenia	Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým odmietol jej dovolanie ako procesne neprípustné. Sťažovateľka v ňom vidí porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru. Zásah do ňou označených práv odvodzuje zo záveru, ku ktorému dospel najvyšší súd v otázke prípustnosti dovolania. Ten považuje za nesprávny a vzápätí predostiera vlastný názor, podľa ktorého by sa prípustnosť dovolania mala posudzovať podľa právnej úpravy platnej v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Je nepochybné, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania (strane sporu) poskytuje v dovolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa na základe mimoriadneho opravného prostriedku domáha ochrany pred dovolacím súdom z dôvodov, ktoré výslovne upravuje procesné právo.

Z § 2 CSP vyplýva, že podľa tohto zákona sa postupuje, ak je daná právomoc súdu, pokiaľ Civilný mimosporový poriadok, Správny súdny poriadok alebo iný zákon neustanovuje inak. Z hľadiska právnej úpravy prípustnosti dovolania sa „iným zákonom“ v zmysle § 2 CSP rozumie aj Exekučný poriadok.

Podľa § 202 ods. 4 Exekučného poriadku (účinného od 1. apríla 2017) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné.

Podľa prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 1. apríla 2017, konkrétne podľa § 243h ods. 1 prvej vety Exekučného poriadku, ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

Ústavný súd preskúmal aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu. Z jeho odôvodnenia vyplynulo, že dovolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu (vydané 13. júla 2017), ako aj dovolacie konanie bolo začaté po 1. apríli 2017, teda už za účinnosti Exekučného poriadku, ktorý prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu vydanému v exekučnom konaní výslovne vylučuje. K takému záveru ho viedol fakt, že prechodné ustanovenie vo vzťahu k opravným konaniam, a teda ani k dovolaciemu konaniu neurčilo žiadne pravidlo, a keďže uznesenia krajského súdu i najvyššieho súdu boli vydané už za účinnosti novelizovanej právnej úpravy, vychádzal z princípu okamžitej aplikability procesných noriem. Ústavný súd preto konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), ktorý by nemal oporu v procesných kódexoch, ktoré bol najvyšší súd v čase svojho rozhodovania povinný na daný prípad aplikovať. Zistiť, že dovolanie je ex lege neprípustné, rozhodol o ňom najvyšší súd zákonom predpokladaným spôsobom, rešpektujúc pritom citovanú relevantnú právnu úpravu, ako aj judikatúru ústavného súdu. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu tak nevykazuje znaky arbitrárnosti a zjavnej nezlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľka namieta, a jeho právne závery považuje ústavný súd za ústavne udržateľné.

Rovnako ako v prípade namietaného porušenia označených práv, ústavný súd konštatuje, že nezistil ani porušenie práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Jeho uplatňovanie musí totiž nadväzovať na aspoň obhájitelné tvrdenie (arguable claim) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv zaručených dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, sp. zn. IV. ÚS 325/2011 a sp. zn. I. ÚS 538/2013).

Citovaná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) potvrdzuje zrejmu súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor zaručuje, a keďže ústavný súd zistil, že k porušeniu práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru nedošlo, nemohol dospieť ani k záveru, že by krajský súd porušil sťažovateľkino právo zaručené čl. 13 dohovoru, keďže sťažovateľka všetky opravné prostriedky, ktoré mala podľa procesných predpisov k dispozícii, využila.

Ústavný súd rozhodol:

Sťažnosť sťažovateľka odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEK a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	exekúcia-exekučné konanie exekúcia-poverenie právny predpis-účinnosť dovolanie-prípustnosť

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.